

Ze at een klein stukje en vroeg zich in groote
spanning af »welke kant uit, welke kant uit?»
terwijl ze haar hand boven op haar hoofd hield
om te voelen in welke richting het ging bewegen.
Ze was zeer verrast toen ze bevond, dat ze even
groot bleef. Nu gebeurt dit gewoonlijk wel als
men een koekje eet, maar Alice was er zoo aan
gewend geraakt om niet anders te verwachten, dan
dat er vreemde dingen zouden gebeuren, dat het
leven haar saai en suf toescheen, als het op de
gewone wijze voortging. Daarom zette ze zich aan
het werk en had spoedig het koekje heelemaal
verorberd.

HOOFDSTUK

Een

« **A**L rarer
riep Al
zoo verrast, o
een oogenv
goed Nederla
spreken), »nu
uiteen als de
verrekijker, o
gezien hebt!
voeten!» (wa
neerzag naar
ten, schenen
't gezicht te
zoo'n groot
geraakten ze
arme lieve v
zal je nu je s
kousen aantr
zal dat wer